

saadan. Den ærede Ordfører (J. C. Christensen) sagde meget rigtigt, at kommer man forbi denne Hovedvanskelighed, kommer man vel ogsaa forbi de øvrige. Det tror jeg ogsaa. Derfor er vel Uenigheden paa de andre Punkter neppe saa stor, som den synes. Naar man ikke har kunnet enes om mange forskellige Enkeltheder, ligger det ogsaa efter min Mening i, at man ikke har kunnet enes om det Punkt, som udgør Hovedstridspunktet, og derfor har villet reservere sig sit endelige Standpunkt med Hensyn til adskillige Enkeltheder.

Regeringen maa bestandig opretholde Nødvendigheden af, at Forsvaret af København sikres ved faste Anlæg ogsaa fra Landsiden. Det er en Sag, der er drøftet saa ofte her, at jeg skal spare det høje Ting for Gentagelse af de Argumenter, som jeg ofte tidligere har fremført for denne Sag. Den ærede Ordfører og det Mindretal, der følger ham, ere ogsaa af den Mening, at der maa føres et Forsvar for København ogsaa fra Landsiden. Den ærede Ordfører tror vedblivende, at det kan føres ved Hjælp af det levende Værn alene. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at faste Værker maa til for at kunne sikre Mobiliseringen, for at kunne beskytte mod Overrumpling, og for at Felthæren skal kunne løse sin Opgave: at hindre en landsat Fjende fra at trænge frem mod København. Og naar det nu er en uimodsigelig sikker Ting, at en Hærs Basis maa forsvares, og at der maa sættes en betydelig Styrke ind derpaa, er det ogsaa givet, at vi i det mindste maa have opfyldt de Minimumsfordringer, som jeg for et Øjeblik siden stillede til Forsvaret af denne Basis.

Jeg har under min Konference med Udvalget omtalt, at der i Krigsministeriet selvfølgelig har været drøftet og behandlet en Række forskellige Forslag til Løsning af denne Opgave: Københavns Sikring mod Landsiden. Jeg har anset det for min Pligt, at alle de forskellige Muligheder paa dette Omraade blev prøvede. Jeg maa imidlertid nu som tidligere fastholde, at den af Regeringen foreslaaede Løsning absolut er den billigste, ved hvilken man kan opnaa et Værn, der tilfredsstiller de tre Betingelser, jeg nævnedes før, og som jeg nu ikke skal gentage. Fremskudte, forberedte Stillinger ere ikke en Landbefæstning — det fremhævede jeg bestemt ved Forslagenes Forelæggelse —, det er en Styrkelse af feltbefæstede Stillinger ved permanente Værker, lagte paa de mest

udsatte Punkter. Det er ikke Anlæg, der kunne passe ind i den saakaldte Forsvarsplan af 1879, det er ikke Anlæg, der kunne passe ind i en Forsvarsplan, hvorved man vilde samle Landets Forsvar saa godt som udelukkende om dette ene Punkt. Det er en Ordning, der sikrer Hærens Basis mod Overrumpling, en Ordning, der tillader at udfolde en Del, og en ikke ringe Del, af Hærens Styrke til Kystforsvaret. De Betingelser, der maa stilles for at kunne dette, kunne efter alle de Undersøgelser, der ere foretagne i Krigsministeriet, ingenlunde fyldestgøres ved nogen anden Ordning for mindre Beløb end dem, der her ere foreslaaede. Og da det var mig bekendt, at det paa Grund af den finansielle Stilling og paa Grund af de politiske Forhold vilde være haabløst at tænke sig at gennemføre nye Anlæg, der vilde være kostbarere end de af mig foreslaaede, har jeg ikke fundet Anledning til at fremsætte for Udvalget noget andet Forslag til Løsning af Opgaven. Men jeg har meddelt Udvalget, at der i Ministeriet var overvejet og drøftet saadanne Forslag, og jeg har tilbudt Udvalget, hvis det kunde ønske at faa forelagt noget af disse Arbejder, kunde ønske med Ministeriets Bistand at drøfte andre Muligheder for Løsningen af den Opgave: at sikre København fra Landsiden ved faste Værker paa en anden Maade end af Regeringen foreslaaet, at stille alt det Materiale, som Ministeriet ligger inde med, til Udvalgets Raadighed, men der er ikke fra Udvalget eller fra de Sider i Udvalget, som have stillet sig imod Regeringens Forslag om fremskudte, forberedte Stillinger, fremkommet noget Ønske derom. Jeg har den Tro, at den Tid vil komme, hvor man vil blive nødt til at rykke ud i den af Regeringen foreslaaede Linie. Jeg tror nemlig ikke paa, at man nogen Sinde i Virkeligheden vil opgive et fast Forsvar for København fra Landsiden. Og naar man ikke vil det, vil ogsaa den Tid indtræde, hvor man vil komme til at rykke ud i det væsentlige i den af Regeringen foreslaaede Linie. Det er vedblivende min Overbevisning.

I øvrigt skal jeg fatte mig i stor Korthed om de mange forskellige Ændringsforslag. Regeringen kan tiltræde de af Mindretallene under Nr. 2 og 13 og af Flertallet under Nr. 3 stillede eller tiltraadte Ændringsforslag. Dog vil jeg sige, at jeg vil finde det heldigt, at man udskyder sin endelige Tagen Standpunkt til Ændringsforslaget Nr. 2, indtil man har taget Standpunkt til Uddannelsesspørgs-